

РЕШЕНИЕ

№ 31

гр. Бургас, 03.04.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД – БУРГАС в публично заседание на девети март през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Павел Ал. Ханджиев

Членове: Илияна Т. Балтова
Десислава Д. Щерева

при участието на секретаря Станка Ст. Ангелова
като разглежда докладваното от Десислава Д. Щерева Въззивно търговско дело
№ 20232001000023 по описа за 2023 година

Производството по делото е образувано по въззивна жалба от В. Г. Ж. с ЕГН ***** от гр.Бургас, ул. „Е. в.“ № 23, със съдебен адрес гр.Бургас, ул. „Т. К.“ № 47, ет.2, офис 6 – адвокат М. Х., против решение № 271/02.12.2022 г., постановено по т.д.№ 436/ 2021 г. по описа на Окръжен съд Бургас, с което са отхвърлени исковете му против „ЦКБ” АД с ЕИК ***** със седалище и адрес на управление гр. София, район С., бул. „Ц. ш.” № 87, със съдебен адрес гр.Бургас, ул. „В.“ № 28, ет.2 – адвокат В. Х., за прогласяване нищожност на договор за ипотека, сключен с нотариален акт № 126, том 6, рег.№ 5877, дело № 1069/ 07.08.2008г. на нотариус с рег. № 285 по регистъра на НК на следните основания : 1. чл.26, ал.1, предл.1 вр. чл.167, ал.3 от ЗЗД – поради противоречие на закона, тъй като при сключването му имотът, върху който е учредена ипотека, не принадлежи на лицето, което я е учредило; 2. чл.26, ал.1, предл.1 вр. чл.166, ал.2, предл.1 и чл.170 от ЗЗД – поради противоречие на закона, тъй като индивидуализацията на сградите в ипотечния договор не съответства на действителното фактическо положение, като това нарушава принципа за специалност на ипотека и внася неизвестност в тъждеството на имота.

Във въззивната жалба се поддържа, че решението е неправилно и незаконосъобразно, моли се за отмяната му и за постановяване на ново, с което да се уважи предявената искова претенция. Излагат се съображения за неправилност на решаващите мотиви на първоинстанционния съд за ирелевантност на регулационните промени по отношение на дворното място, предмет на ипотеката, настъпили в периода от закупуването му от бащата на ищеца през 1966г., когато същото е описано като идеални части от парцел по отменения план от 1932г., и несъмнения му статут на самостоятелен имот, притежаван от родителите на ищеца не по-късно от 1976 год. Сочи се, че съдът не е изложил доводи чрез кой придобивен способ е била прекратена съсобствеността върху дворното място и как правото на собственост върху идеални части се е трансформирало в право на собственост върху реално обособен недвижим имот. Поддържа се, че липсват данни съсобствениците на парцел II в кв.37 по плана на с.Л. от 1932 год. да са извършили доброволна или съдебна делба съобразно дворищната регулация от 1971 год. и това дава основание на въззивника да твърди, че съсобствеността не е прекратена, а разделянето на общия парцел на няколко имота е основание за възникване на съсобственост във всички новообразувани УПИ, доколкото урегулирането на парцела с дворищнорегулационен план няма отражение върху вещните права на съсобствениците. Сочи се, че след като правото на собственост не е преминало към бащата на въззивника, то никакви последващи разпоредителни сделки не могат да произведат вещноправно действие по прехвърляне на собствеността.

Оспорват се изводите на съда, че според изявленията на страните в нотариалния акт за договорна ипотека, дворното място е било собственост на ищеца. Твърди се, че със събраните доказателства тези изявления са оборени.

Поддържа се, че към момента на учредяване на договорната ипотека дворното място не е било изцяло собственост на учредителя и същото се отнася за построените сгради по аргумент от чл.92 ЗС. Поради горното, не са били изпълнени изискванията на чл.167 ал.3 от ЗЗД и договорът противоречи на закона – имотът, върху който е учредена ипотеката, не е принадлежал на лицето, което я е учредило.

Твърди се, че по делото е установено значително несъответствие в индивидуализиращите белези на сградите – застроена площ и етажност, което

е друго основание за нищожност на ипотечния акт. Поради установените значителни несъответствия по отношение на индивидуализиращите белези на сградите, условието на тъждество по чл.170 от ЗЗД се явява нарушено, а изводите на решаващия съд в обратния смисъл са неправилни.

Въззивникът претендира присъждане на разноски.

В срока по чл.263 ГПК е получен отговор от „ЦКБ” АД чрез упълномощен адвокат В. Х., в който се поддържа, че въззивната жалба е неоснователна, а обжалваното с нея решение е законосъобразно и правилно.

Въззиваемият счита за правилни изводите на решаващия съд, че при липса на заявени и надлежно установени срещу ищеца права на трети лица върху процесния недвижим имот, деклариран от въззивника като негова собственост още от 1998 година, всички регулационни промени в периода от закупуването му от бащата през 1966 год. до 1997 год., когато е установен статута му на самостоятелен имот, се явяват ирелевантни. Твърди се, че е установена пълна идентичност на собствения на въззивника недвижим имот, придобит по наследство и дарение, и този, описан в нотариалния акт за учредяване на ипотеката. Заявява се, че данните за деклариране на имота като собствен на въззивника още от 1998 год. се съдържат в официални свидетелстващи документи, представени от О. Б., чиято вярност ищцовата страна оспорила, но не успяла да докаже оспорването. Заявява се, че към момента на учредяване на ипотеката ищецът е бил индивидуален собственик на процесните имоти по силата на изтекла в негова полза и на праводателите му придобивна давност. С помощта на заключението на съдебно-техническата експертиза се установило, че процесния поземлен имот е идентичен с бившия парцел III-205 в кв.25 по плана от 1971 год. на б.село Л. и от момента на обособяването му като самостоятелен парцел този имот е бил владян в новите му граници, своен и придобит по давност от праводателите на ищеца и до този момент се владее от последния. Въззиваемият поддържа изявлението си, направено пред първоинстанционния съд, че се позовава от името на длъжника по ипотеката В. Ж. на изтекла в полза на последния придобивна давност за имотите, обект на ипотеката.

Според въззиваемия, правилно първоинстанционният съд е отхвърлил доводите на ищеца за порочност на ипотеката поради противоречие с разпоредбата на чл.166 ал.2 предл.първо ЗЗД. Поддържа се, че установените

разминавания в индивидуализацията на съществуващите сгради по ипотечния договор, действащите кадастрална карта и план, и фактическото положение на място, не накърняват принципа за специалност на ипотека. Сочи се, че дори и площта на сградите да се разминава, при липса на други сгради в имота, които да отговарят на същите признаци, не е налице неяснота в индивидуализацията.

Моли се за потвърждаване на обжалваното решение, претендират се разноси.

Бургаският апелативен съд, като взе предвид изложените в жалбата съображения, доводите на страните, събраните по делото доказателства и прилагайки закона, приема следното:

В исковата си молба, предявена пред Окръжен съд Бургас, ищецът В. Г. Ж. е поддържал, че учредената с нотариален акт № 126, том 6, рег.№ 5877, дело № 1069/ 07.08.2008г. на нотариус с рег. № 285 по регистъра на НК е нищожна поради противоречие на закона, тъй като при сключването й имотът, върху който е учредена ипотека, не принадлежи на лицето, което я е учредило (порок по чл.26, ал.1, предл.1 вр. чл.167, ал.3 от ЗЗД) и тъй като индивидуализацията на сградите в ипотечния договор не съответства на действителното фактическо положение, като това нарушава принципа за специалност на ипотека и внася неизвестност в тъждеството на имота (порок по чл.26, ал.1, предл.1 вр. чл.166, ал.2, предл.1 и чл.170 от ЗЗД). Поддържал е, че неговият праводател – баща му Г. Ж. П., придобил през 1966 год. чрез сделка ид.части от парцел II в кв.37 по плана на с.Л., а след смъртта му неговите ид.части от дворното място били наследени от ищеца и майка му – Н.. Поддържал е, че разликата от 500 кв.м. до 1658 кв.м. е била собственост на други лица, тази съсобственост не е била прекратена чрез делба и отреждането на няколко самостоятелни парцела за имота в последващия план не може да има за резултат прекратяване на съсобствеността, ето защо всички съсобственици на б.парцел II в кв.37 са станали съсобственици и на УПИ IV-328 в кв.28, върху който е учредена ипотека, идентичен с б.парцел III в б.кв.25 по плана на Л.. Като второ основание за нищожност на ипотека, от фактическа страна е въведено твърдение за несъществуване на двуетажна еднофамилна жилищна сграда със застроена площ от 155 кв.м., описана в

нотариалния акт и за значително несъответствие в индивидуализиращите белези на двете описани сгради и съществуващите понастоящем с идентификатор 07079.823.318.2 и идентификатор 07079.823.318.3.

В отговора си „ЦКБ” АД е оспорила исковете с твърдения, че към момента на учредяване на ипотеката ищецът е бил единствен собственик на обекта по силата на наследяване и договор за дарение и нито у него, нито у нотариуса, е било налице съмнение относно принадлежността на правото на собственост. При условията на евентуалност е въведено твърдение, че имотът е бил придобит по силата на изтекла в полза на ипотекарния длъжник и на праводателите му придобивна давност. Кредиторът изрично е извършил позоваване от името на длъжника си на изтеклата в негова полза придобивна давност, както за поземления имот, така и за построените в него сгради. Оспорен е доводът за неизвестност в тъждеството на имотите, обект на ипотеката, а отделно е посочено, че ипотеката се разпростира върху всички подобрения и преустройства в ипотекираните имоти.

С обжалваното решение претенциите са отхвърлени изцяло. Решаващият съд е приел, че при липсата на заявени и надлежно установени срещу ищеца права на трети лица върху недвижимия имот, деклариран като негова собственост още през 1998г., регулационните промени по отношение на дворното място, настъпили в периода от закупуването му от бащата на ищеца през 1966г., когато същото е описано като идеални части от парцел по отменения план от 1932г., и несъмнения му статут на самостоятелен имот, притежаван от родителите на ищеца не по-късно от 1976 год., са напълно ирелевантни. Съдът е отбелязал, че нотариалното удостоверяване на изявленията на ищеца в нотариалния акт за притежавано от него право на собственост върху обектите на ипотеката не е било оборено в производството. Посочил е, че установените разминавания в индивидуализацията на съществуващите в дворното място сгради по ипотечния договор, действащите кадастрална карта и план, и фактическото им положение на място, установено от вещото лице, не накърняват посочения принцип на специалност на ипотеката, доколкото няма други сгради в имота, които да отговарят на същите признаци, а и изрично в акта е отразена волята на страните ипотеката да разпростре действието си и върху всички подобрения и преустройства на имотите.

Пред настоящата инстанция не се оспорват констатациите на първоинстанционния съд относно осъществените правнорелевантни факти – сключените сделки за недвижимия имот и сградите и осъщественото наследствено правоприемство.

Въззивникът В. Г. Ж. е ипотекарен длъжник на „Ц. К. Б.“ АД - с нотариален акт № 126, том 6, рег.№ 5877, дело № 1069/ 07.08.2008г. на нотариус с рег. № 285 по регистъра на НК е учредил в полза на банката ипотека върху свой собствен недвижим имот за обезпечаване на целия дълг по договор за банков кредит – овърдрафт за сумата от 400 000 лв., сключен между ответната банка и „М. и.“ ООД с ЕИК ***** на 31.07.2008г. Обект на ипотеката са: недвижим имот с административен адрес гр.Бургас, кв. Л., ул. „Е. в.“ № 23, а именно дворно място с площ от 500 кв.м, съставляващо урегулиран поземлен имот IV-328 в кв.28 по плана на кв. Л., гр. Бургас, който е бивш парцел III в бивш кв. 25 по стария план на квартала, идентичен с имот по нотариален акт № 24/ 13.01.1996г. на БРС, при граници : изток – УПИ V-329, запад – УПИ III-327, север - улица, юг – УПИ VIII-332, ведно с построената в северната част на описания поземлен имот двуетажна еднофамилна жилищна сграда, застроена на площ от 155 кв.м, състояща се от приземен етаж – стая, складово помещение в подстълбищното пространство, стълбищна клетка и гараж, жилищен етаж – хол, спалня, кухня с тераса, баня с тоалетна, антре и стълбищна клетка, втори жилищен етаж – хол, две спални, тераса, антре, баня с тоалетна, тавански етаж – едно помещение, заедно с построената в южната част на поземления имот стопанска сграда на площ от 22 кв.м, както и всички подобрения, преустройства и насаждения в имота.

Бащата на въззивника - Г. Ж. П., е закупил с нотариален акт № 24, т.І, дело № 28/ 13.01.1966г. на нотариус при Бургаски народен съд едно празно дворно място, описано в акта като 500/ 1658 идеални части от парцел II в квартал 37 по плана на село Л., Бургаско, при граници на парцела – от двете страни улица и Н. В. Н. С нотариален акт № 98, т. VI, дело № 1968/ 1976г. на нотариус при БРС бащата на ищеца Г. Ж. П. е признат за собственик на 10 кв.м, придадени по регулация към собствения му парцел III, имот пл.№ 205 в кв.25 по плана на село Л., Бургаско, при граници на придаваемото място : парцел IV, парцел II-206, улица и от юг - парцел III-205 на Г. Ж. П. Бащата на въззивника е починал на *** год. и след неговата смърт наследниците му по

закон – син и съпруга, са сключили договор за дарение с нотариален акт № 143, т. XXXIX, дело № 11663/ 03.11.1997г. на нотариус при БРС, с който преживялата съпруга Н. В. П. е прехвърлила на въззивника собствените си 3/4 ид.ч. от дворното място, което към момента на сделката представлява урегулиран парцел IV-328 в кв.28 по плана на кв. Л., Бургас, бивш парцел III, в бивш кв. 25 по стария план на квартала, целия с площ от 500 кв.м, ведно с построената в северната част на парцела двуетажна еднофамилна жилищна града с гараж и помещения в приземния етаж – 510 куб.м и стопанска сграда от 58 куб.м.

Така описаното дворно място с трите сгради са декларирани от въззивника пред О. Б. с декларации по чл.14 от ЗМДТ от 31.03.1998г. и 23.09.2021г.

От СТЕ и от комбинираната скица № ДЕ-67/ 23.09.2022г. на Дирекция „ЦАУ“ на Община Бургас се установява, че наследодателят на въззивника е закупил недвижимия имот по време на действие на дворищно-регулационния план от 1932 год., като ид.части от парцел II в кв.37 по плана на б.с.Л.. За с.Л. са изработени по-късно кадастрален и регулационен план, одобрен със заповед №71/23.02.1971 год. и следващ, одобрен със заповед №831/25.10.91 год. на Председателя на ОбНС Бургас, действал към момента на сключване на нотариалния акт за договорна ипотека. УПИ IV-328 в кв.28 по плана от 1991 год. е идентичен с б.парцел III-205 в кв.25 по плана от 1971 год. Действително, липсват данни към момента на приемане на плана от 1971 год., съсобствеността между лицата, притежаващи ид.части в парцел II в кв.37 по плана от 1932 год. да е била прекратена чрез доброволна делба или сделка, но това не са единствените начини за придобиване на самостоятелен обект на правото на собственост, противно на твърдението във въззивната жалба. Съдебната практика последователно приема, че до отмяната на ЗТСУ правото на собственост може да бъде придобито и по регулация – в този см. т.2 от ТР №4/17.12.2014 год. на ОСГК ВКС.

С дворищната регулация се определят пространствените предели на правото на собственост на отделните лица, като се създават парцели и се определя кому се отреждат – чл.57 от ЗПИИМ отм. Правото на собственост върху имотите (кадастралната основа), които се урегулират, се преобразува върху отредените за тях парцели, като се придават части от съседни имоти

или се създават общи парцели чрез урегулиране на имоти или части от имоти. До изменението на ЗТСУ отм., предприето с ДВ бр.34/2000 год. в сила от 01.01.2011 год., дворищно-регулационните планове по всички благоустройствени закони имат непосредствено отчуждително действие – от момента на влизане в сила на плана частите от дворни места, придадени към съседен парцел, се считат за собственост на лицето, на което е принадлежал имотът, за който е отреден парцел – чл.39 ал.3 от ЗПИНМ отм. и чл.110 от ЗТСУ отм.

В настоящия случай, при действието на ЗПИНМ отм., през 1971 год. е приет дворищно-регулационен план, с който за закупеното през 1966 год. от наследодателя на въззивника дворно място от 500/1658 кв.м. ид.ч. от парцел II в кв.37 по стария план от 1932 година е отреден самостоятелен парцел III, имот пл.№205 в кв. 25 по плана на с.Л. Вероятната причина за това е заснемането на съществуваща ограда, с която закупените 500 кв.м. са били фактически заети и отделени от останалата част от парцела, собственост на други лица, която ограда е била възприета като имотна граница и така в кадастралната основа е бил нанесен самостоятелен имот пл.№205, за който е бил отреден парцел III в кв.25. Към този парцел III-205 в кв.25 по регулационния план са били придаваеми 10 кв.м., собственост на ГНС Бургас, които наследодателят е заплатил и за които се е снабдил с нотариален акт по чл.134 от ЗТСУ, приложен на л.44 от първоинстанционното дело. На представената комбинирана скица в лилаво са очертани парцелните граници по плана от 1932 год, а в зелено – по плана от 1971 год. и откъм улицата ясно се вижда разликата, явяваща се придаваема по регулация. Също от скицата е видно, че по действащия РП от 1991 год. дворищната регулация изцяло съвпада с регулационните граници по плана от 1971 год. От последното може да бъде направен извод, че дворищната регулация от 1971 година е била приложена в смисъла, вложен в ТР №3/15.07.1993 г. по гр. д. № 2/93 г., ОСГК, по отношение на което съдебната практика счита, че е относимо не само за планове, приети при действието на ЗТСУ отм., но и за планове, приети при действащите преди това благоустройствени закони – решение №200/11.05.2011 год. по гр.д.№439/2010 год. I гр.о. ВКС. Дори и при приемането на плана през 1971 год. да е била допусната грешка в кадастралната основа, която има значение за предвижданията по подробния план (чл.32 ал.1 т.2 от ЗТСУ) или планът да е бил приет при нарушение на

закона (чл.32 ал.1 т.5 от с.з.), фактическото заемане на парцела и владението му повече от 10 години е основание да се счита, че регулацията е приложена и парцелните граници следва да се приемат за имотни – чл.33 ал.1 от ЗТСУ отм. Между приемането на двата дворищно-регулационни плана е изминал период от 20 години, в който парцелът не е променил очертанията си и това е основание да се счита, че в тези очертания е бил владян, отначало от наследодателя, а след неговата смърт – от наследниците му, и досега, доколкото имотните граници по действащата КК съвпадат с парцелните. От това съдът заключава, че правото на собственост върху парцел IV-328 в кв.28 по действащия РП на кв.Л. е придобито от въззивника по регулация, наследствено правоприемство и дарение, и като негов единствен собственик той е учредил договорната ипотека с нотариален акт № 126, том 6, рег.№ 5877, дело № 1069/ 07.08.2008г. на нотариус с рег. № 285 по регистъра на НК, с което е спазено изискването на чл.167 ал.3 от ЗЗД.

Дори и да се приеме, че регулационния план не е произвел вещно действие и лицата, притежаващи разликата до 1658 кв.м. ид.ч. от парцел II в кв.37 по стария план от 1932 година са станали съсобственици и на III-205 в кв.25 по регулационния план от 1971 година, праводателите на въззивника и самият въззивник са придобили правото на собственост по давност, а отделно въззиваемият, като кредитор на ипотекарния длъжник, се е позовал на изтеклата в полза на въззивника и на праводателя му полезна придобивна давност – действие, допустимо според цитираното по-горе ТР №4/17.12.2014 год. на ОСГК ВКС. Приложения по делото нот.акт чл.134 от ЗТСУ отм. и строителното разрешение от 1982 год. показват, че наследодателят на въззивника е своил дворното място и се е манифестира пред всички трети лица и пред ГНС като собственик, а по-късно неговите наследници са сключили помежду си транслативна сделка, с която също са демонстрирали собственическите си права. Въззивникът е декларирал имота като собствен през 1998 год., с което също е демонстрирал явно субективно намерение за своеене. Нито праводателите на въззивника, нито самият той, са се позовавали на придобивна давност, защото това не им е било необходимо – те са се считали за собственици на основание прехвърлителни сделки и наследствено правоприемство. Няма пречка обаче кредиторът, вместо тях, да се позове на полезната придобивна давност, доколкото за това позоваване няма краен срок и изискване за формална процедура. В обобщение следва да се приеме, че към

момента на учредяване на ипотеката въззивникът е бил едноличен собственик на обектите, описани в нотариалния акт, на евентуално основание - придобивна давност.

Второто основание за нищожност на ипотеката, сочено от въззивника, е противоречие със закона, тъй като индивидуализацията на сградите в ипотечния договор не съответства на действителното фактическо положение, като това нарушава принципа за специалност на ипотеката и внася неизвестност в тъждеството на имота.

От СТЕ се установява, че в поземления имот са построени три сгради, нанесени и в действащата кадастрална - сграда с идентификатор 07079.823.318.1, със застроена площ от 8 кв.м, брой етажи 1, предназначение – селскостопанска; с идентификатор 07079.823.318.2, със застроена площ 63 кв.м, брой етажи 3, предназначение: жилищна еднофамилна; с идентификатор 07079.823.318.3 със застроена площ 46 кв.м, брой етажи 1, предназначение – селскостопанска. При огледа вещото лице е установило, че на място сградите съществуват и местоположението им в имота съответства на кадастралната карта. Площите на двете селскостопански сгради съответстват на отразеното в кадастъра – съответно 8 и 46 кв.м, а жилищната сграда е пристроена и застроената ѝ площ, измерена на място е 84,20 кв.м. Понастоящем жилищната сграда е триетажна и се състои от : приземен етаж – гараж, стая, две преходни стаи, санитарен възел, входно антре, стълбище и складово помещение под стълбището; първи жилищен етаж – дневна, спалня, кухня, санитарен възел, две тераси и стълбище; втори жилищен етаж - дневна, спалня, кухня, санитарен възел, тераса и стълбище; таванско помещение – складово подпокривно пространство. Съпоставката на фактическото положение с описанието на сградата в нотариалния акт за ипотека показва, че „двуетажната“ според нотариалния акт сграда се състои от приземен етаж, първи жилищен етаж, втори жилищен етаж и тавански етаж, т.е. етажността на сградата по нотариален акт съответства на фактическото положение, макар и описана като двуетажна. На място вещото лице е установило, че сградата с идентификатор 07079.823.318.2 се различава по конфигурация и застроена площ от нанесената в КК и регулационния план и това се дължи на пристрояване в южната ѝ част, за което пристрояване не са намерени документи. Нанесената в КК сграда е със застроена площ от 63 кв.м., а на място е измерена застроена площ от 84,20 кв.м. Установява се от

заклучението, че сградата с идентификатор 07079.823.318.3 не е нанесена в плана от 1991 год., но е нанесена в КК и е със застроена площ от 46 кв.м. Според вещото лице, в имота няма селскостопанска сграда със застроена площ от 22 кв.м.и не са намерени строителни книжа за такава сграда.

От изложеното до тук е видно, че действително има разминавания в индивидуализиращите белези на сградите в имота, но те са несъществени. Сградите с идентификатор 07079.823.318.2 и идентификатор 07079.823.318.3 имат идентично предназначение според нотариалния акт, КККР и фактически – първата от тях, която се намира в северната част на поземления имот, има предназначение за жилищна сграда, а втората, от допълващото застрояване, има предназначение за стопанска. Разлики се установяват в застроената им площ, но от тях не може да възникне съмнение за идентичността на обектите, върху които е учредена ипотека, доколкото в имота няма други сгради със същото предназначение. Щом има съвпадение по основните признаци, чрез които да се извърши индивидуализация на правото на собственост, условието за действителност на учредената ипотека по чл.170 от ЗЗД не следва да се счита за нарушено – така решение №140/10.09.2012 год. по т.д.№329/10 год. II т.о. ВКС.

В обобщение въззивният съд намира, че атакуваната ипотека не страда от пороците, посочени като основание на предявените искове. Оплакванията в жалбата са неоснователни, включително и това за липсата на вещноправно действие на регулационния план, което е подкрепено с неотнормирана към спора каузална съдебна практика.

Като краен резултат обжалваното първоинстанционно решение следва да бъде потвърдено.

На въззиваемата страна се следват разноски за настоящата инстанция, които според представения списък се изчерпват със заплатено възнаграждение за адвокат в размер на 4150 лв.

Водим от изложеното Бургаският апелативен съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение № 271/ 02.12.2022 г., постановено по т.д. № 436/ 2021 г. по описа на Окръжен съд Бургас.

ОСЪЖДА В. Г. Ж. с ЕГН ***** от гр.Бургас, ул. „Е. в.“ № 23, със съдебен адрес гр.Бургас, ул. „Т. К.“ № 47, ет.2, офис 6 да заплати на „ЦКБ“ АД с ЕИК ***** със седалище и адрес на управление гр. София, район С., бул. „Ц. ш.“ № 87, разноси за въззивното производство в размер на 4 150 (четири хиляди сто и петдесет) лева.

Решението подлежи на касационно обжалване в едномесечен срок от връчване на препис от него на страните, пред Върховен касационен съд.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____